

De Pinksteramnestie voor de Joden

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)

21-2-2013

Definitie

Onder Pinksteramnestie begrijpen wij Gods aanbod van vergiffenis aan Zijn verbondsvolk (Handelingen 3:19-21) indien zij zich zouden bekeren van het kruisigen van hun Heer. Hij zou hen niet enkel vergiffenis schenken maar de Heer zou ook terugkomen om de beloften te vervullen die gedaan werden aan Israëls voorvaders. Israël, als natie, weigerde echter de pinksteramnestie en als straf werd Juda en Jeruzalem verwoest in 70 n.C.

Begin: Handelingen 3:19: “Kom dus tot inkeer en bekeer u, opdat uw zonden uitgewist worden en er tijden van verkwikking zullen komen van het aangezicht van de Heere”.

Keerpunt: Handelingen 13:46: “Maar Paulus en Barnabas zeiden vrijmoedig: Het was nodig dat het Woord van God eerst tot u gesproken zou worden, maar aangezien u het verwerpt en uzelf het eeuwige leven niet waard oordeelt, zie, wij wenden ons tot de heidenen”.

Eind: Handelingen 28:28: “Laat het u dan bekend zijn dat de zaligheid van God aan de heidenen gezonden is, en die zullen luisteren”.

Handelingen werd geschreven rond 63 n.C. door Lukas.

Een nieuwe gelegenheid voor Israël

Het boek Handelingen begint met de herhaalde oproep aan Israël om zich te bekeren. Nog eenmaal zou God met Zijn volk handelen op de grondslag van de verantwoordelijkheid.

Hij had vroeger tot de vaders gesproken door de mond van de profeten (Hebreeën 1:1). Maar ze hadden de stem niet gehoorzaamd en de profeten gedood. Daarna zond God Zijn Zoon en zei: “Voor mijn zoon zullen zij ontzag hebben” (Mattheüs 21:37). Maar zij riepen: “Dit is de erfgenaam. Kom, laten we hem doden en zijn erfenis voor onszelf houden” (Mattheüs 21:38).

De Heer Jezus dwong hen daarna het oordeel over zichzelf uit te spreken: “Zij zeiden tegen Hem: Hij zal die kwaaddoeners een kwade dood doen sterven” (Mattheüs 21:33-41). De vijgenboom Israel was nu rijp voor de bijl. Op het gebed van de Heer werd Israël nog een uitstel, een tijd van genade gegeven. Dat wat de Heer in de gelijkenis over de voorbede van de wijngaardenier had gezegd (zie Lukas 13:6-9)¹, volbracht Hij Zelf op het kruis toen Hij bad: “Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen” (Lukas 23:34).

God had bepaald dat voor hen die bij vergissing, onwetend en onopzettelijk iemand doodden, een toevlucht of vrijstad geopend moest worden (Numeri 35:10-29). Door Zijn gebed op het kruis stelde de Heer Israël op de plaats van zo'n doodslager die in onwetendheid gedood had en voor wie een weg van redding moest worden geopend. Door de oproep tot bekering op de Pinksterdag werd voor het volk Israël de deur van de genade nog eenmaal geopend. Door de Heilige Geest gedreven sloot Petrus zich bij dat gebed van de Heer aan en verkondigde zijn broeders naar het vlees, dat ze het door onwetendheid gedaan hadden, dat ze berouw moesten hebben en zich moesten bekeren, opdat Christus weer aan hen zou mogen worden gegeven (Handelingen 3:17-20). Maar ook de laatste inspanning van de wijngaardenier voor de vijgenboom gedaan, was tevergeefs. Door de steniging van Stefanus verwierpen zij het laatste aanbod van de Heilige Geest. Stefanus verklaart op plechtige manier dat zij hun vaders de profeten, waardoor God eens sprak, hadden gedood; dat zij de Zoon

¹ Lukas 13:6-9: “En Hij sprak deze gelijkenis: Iemand had een vijgenboom, die in zijn wijngaard geplant was. En hij kwam om daaraan vrucht te zoeken, maar vond die niet. Toen zei hij tegen de wijngaardenier: Zie, ik kom nu al drie jaar vrucht zoeken aan deze vijgenboom en vind die niet. Hak hem om. Waarom beslaat hij de aarde nutteloos? En hij antwoordde en zei tegen hem: Heer, laat hem ook nog dit jaar staan, totdat ik om hem heen gegraven en hem bemest heb. Wellicht dat hij dan vrucht draagt. Maar zo niet, dan moet u hem alsnog omhakken”.

gedood hadden. De prediking tot de vijgenboom was op niets uitgelopen, en nu zij de Heilige Geest weerstonden bleef er niets over dan deze door de bijl van de Romeinen te laten omhouwen (Lukas 13:9).[1]

De Pinksteramnestie gaf de joden tekenen en wonderen te zien

De joden kregen, gedurende de Pinksteramnestie, tekenen en wonderen te zien om hen tot overtuiging en bekering te brengen. Zij waren een volk dat tekenen begeert. Jezus zei eens: “Als u geen tekenen en wonderen ziet, zult u beslist niet geloven” (Johannes 4:48). En Paulus zei: “Immers, de joden vragen om een teken en de Grieken zoeken wijsheid” (1 Korinthiërs 1:22).

Deze Pinksteramnestie liep van Pinksteren tot ongeveer de verwoesting van Jeruzalem en Juda in 70 nC, een periode waarin de joden nog een kans kregen, na het Kruis en de verwerping van hun Messias. Tegen 70 nC was Gods geduld met de joden echter op en zouden zij de volle straf krijgen voor de verwerping van hun Messias (“Zijn bloed kome over ons en onze kinderen”, “Wij hebben geen andere koning dan de keizer”, hadden ze geroepen), en zouden zij verspreid worden onder alle naties, een straf die reeds van in de oudheid (Deuteronomium 28:64) profetisch over grove ongehoorzaamheid was bepaald. In de tijd van de Pinksteramnestie zou God ook de heidenen beginnen uitkiezen (vanaf Cornelius, Handelingen 10) en zij zouden Gods tekenen en wonderen vertonen, opdat de joden overtuigd zouden worden van de uitverkiezing van de kerk, en niet enkel de joden. Hierdoor kwamen nog vele joden tot bekering, maar de meesten verhardden zich. Paulus predikte tijdens zijn reizen ook overal in de joodse synagogen. Hij richtte zich nog steeds tot hen, met diepe pijn in zijn hart wegens hun onbekeerlijkheid, maar wetend dat zij ooit als natie toch zouden hersteld worden (Romeinen 11), weliswaar ná het de kerkbedeling.

Tot aan Gods oordeel over de natie Israel (70 nC), moesten er tekenen zijn VOOR de joden, DOOR de heidenen (maar ook door reeds bekeerde joden), om ze de kerk binnen te halen. Tegen 70 nC (eigenlijk is het een periode van 70-130 nC van verwoestingen door de Romeinen) werd de canon van de Schrift voleindigd (ca. 95 nC kwam daar nog het boek Openbaring bij) en begon de volwassen tijd van de kerk. De tekenen waren niet meer nodig.

Dus, toen de joden ook de tekengaven van de Heilige Geest afwezen, tegen Hand 28:28, (de pinksteramnestie eindigt daar), nadat zij de Zoon Gods hadden afgewezen, en eerder JHWH in het Oude Testament, heeft God hen als natie verworpen. Zo kwam de belegering van Jeruzalem en werden de joden over de hele wereld verspreid (diaspora) en hun land werd door Hadrianus smalend “Palestina” genoemd (naar het vroegere land van de Filistijnen). Vanaf dan geen tekengaven meer maar geloof tot geloof (Romeinen 1:17) en geen wonderen meer in de volwassen tijd van de kerk. Als de kerk binnenkort wordt opgenomen, zal Israël hersteld worden en krijgen zij opnieuw tekenen, want “de joden begeren tekenen” (1 Korinthiërs 1:22; zie de tekenen vanaf Openbaring 6).

Een belangrijk teken voor de joden was het spreken in vreemde talen

De pinksteramnestie², verkondigd door Petrus op de dag van Pinksteren, werd voor de joden door God bekrachtigd door een wonder, namelijk het spreken in talen: talen die bestonden en die direct begrepen werden. Dit was een teken dat God nu ook gelovige heidenen (met hun verschillende talen) accepteerde in Zijn heilsplan. Dit gebeurde om de joden tot jaloersheid te wekken (Romeinen 10:19; 11:11). Maar Israël weigerde de pinksteramnestie: eerst in Jeruzalem en later in het gehele Romeinse Rijk. Teken en wonderen om Gods Woord te bevestigen en om vergiffenis te schenken indien zij berouw hadden over het kruisigen van hun Heer, hielden op, want zij bekeerden zich niet. Het aanbod van het koninkrijk aan de natie Israël, met tekenen als bekrachtiging, werd afgevoerd, en Israël werd op gelijke voet met de heidenen gesteld (“vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld” - Efeziërs 2:12). En in plaats van de *belofte*, namelijk het Evangelie van het Koninkrijk (Handelingen 3:25), werd voortaan het Evangelie van de *genade* van God gepredikt aan alle volkeren, zonder tekenen en wonderen. Individuele joden konden de heidenen vervoegen en gered worden op dezelfde basis, en dat wil zeggen door GELOOF en niet door tekenen en wonderen.[2]

² Het is van Joe Florence dat ik voor het eerst van het begrip “pinksteramnestie” hoorde. Zie [2].

Tekengaven in 1 Korinthiërs 12 niet meer geldig voor ons

In 1 Korinthiërs 12 (1 Korinthiërs werd door Paulus geschreven in 54 of 56 nC; tamelijk vroeg dus) heb je de genadegaven voor de kerk, in de tijd dat de canon van het Nieuwe Testament nog ver van afgerond was. De kennis van het Nieuwe Testament was nog niet neergeschreven en dus waren er o.a. gaven zoals de tekengaven die het evangelie ondersteunden: Hebreeën 2:4 (anno 62-63; merk hier ook de verleden tijd op van die tekengaven).

Nu, in de Efezebrief, hoofdstuk 4, geschreven in 62-63 nC, zien we andermaal de gaven aan de kerk opgesomd, maar merk hier op dat de gaven nu de volgende zijn: apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraars ... geen sprake meer van de bijzondere tekengaven waar de charismaten vandaag zo naar streven. Waarom noemt Paulus ze hier niet, als ze toch zo cruciaal zouden zijn voor de kerk? We zien hier dus een evolutie, of beter: een blijkbaar afname van de bijzondere tekengaven.

Vandaag, nu het geïnspireerde Nieuwe Testament voltooid is, en de apostelen en nieuwtestamentische profeten reeds lang gestorven zijn, hebben we voor de kerk nog steeds de gaven van evangelisten, herders en leraars. Wat die laatsten betreft vermeldt 1 Timotheüs (geschreven in 63-66, dus vlak voor de omsingeling van Jeruzalem door de Romeinen in 66 nC) de vereisten voor herders en leraars, die daar opziëners (*episkopoi*) en oudsten (*presbuteroi*) genoemd worden, met als assistenten de dienaren (*diakonoi*).

Wat charismaten doen is Schriftplaatsen isoleren, uit de context, en bovendien menen zij dat God altijd op dezelfde manier handelt. Maar de Pinksteramnestic liep voor de joodse natie wel degelijk af, en zij kregen in 66-70 de Romeinen op hun dak en ze werden wereldwijd verspreid (diaspora). Anderzijds werd de Schrift gecompliceerd, en toen brak de volwassen tijd van de kerk aan, namelijk deze van geloof tot geloof (Habakuk 2; Romeinen 1:17), zonder tekenen, visioenen of dromen. Deze zullen echter wel terugkomen, wanneer Israël hersteld wordt (zie Joël) en God Jakob zal benauwen (Jeremia 30:7) in de komende grote verdrukking, zoals geprofeteerd.

In de volwassen tijd van de kerk geen tekenen maar geloof!

Wij leven nu in de kerkbedeling of christelijke bedeling. De volwassen tijd van de kerk is, zoals we reeds zeiden, een tijdperk “van en tot geloof”. Wij zullen uitsluitend uit geloof leven, zonder tekenen of stemmen (Romeinen 1:17 en Habakuk 2:4). Bij een leven door geloof, past geen aanschouwen meer (2 Korinthiërs 5:7). “Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet” (Hebreeën 11:1).

Vandaag komen de praktijken van bijzondere gaven, visioenen, tekenen en wonderen, wonderlijke genezingen op grote schaal voor (althoewel slechts armzalige namaak) in de grote afvallige stromingen, zoals pinkster- en charismatische bewegingen, enz. Het is eigenlijk een modern verschijnsel (vanaf de 20ste eeuw) en komt verder niet voor in de kerkgeschiedenis.

Velen plaatsen die bijzondere gaven in het kader van de “opwekking” of “herleving” van de kerk. Nu, wij moeten in onze dagen volgens de Schrift geen herleving of opwekking verwachten, al dan niet met profetieën, visioenen, tekenen en wonderen, maar ... afvalligheid (Lukas 18:8; 1 Johannes 4:1; Handelingen 20:29-31; 1 Timotheüs 4:1-3; 2 Timotheüs 3:1-5; enz.). Enkel de joden zullen in de komende verdrukkingstijd, na het kerktijdperk, een grote herleving kennen, en dus mét tekenen en wonderen. Zie de oudtestamentische profetieën (de kerk was een verborgenheid voor Israël). Velen plaatsen zich foutief op oudtestamentische grond.

Wat wij dus in onze tijd moeten verwachten is dat velen profetieën, visioenen, enz. gaan krijgen die hun oorsprong hebben bij verleidende geesten (1 Timotheüs 4:1). De duivel doet zich meer dan ooit voor als een “engel des lichts” om mensen te bedriegen (2 Korinthiërs 11:13-15).

De volwassen tijd van de kerk is er een “van en tot geloof”, en wij zullen nog alleen uit geloof leven, zonder tekenen of stemmen, zoals ook Habakuk zei (Romeinen 1:17 en Habakuk 2:4; Romeinen 3:21). Bij een leven door geloof, past geen aanschouwen meer (2 Korinthiërs 5:7). “Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet” (Hebreeën 11:1). Hebreeën 10:38: “Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven en als iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen”.

De volwassen tijd is niet de hemel maar vaste spijs

In contrast met de dingen die zouden “teniet gedaan” worden en zouden “ophouden” wijst Paulus de Korinthiërs op de blijvende dingen: geloof, hoop en liefde, waarbij de liefde de grootste is:

“En nu **blijft geloof, hoop en liefde**, deze drie; doch de meeste [Gr. *meizón* (van *megas*): grootste] van deze is de liefde” (1 Korinthiërs 13:13).

Nu, deze dingen kunnen niet bedoeld zijn voor de hemelse toestand, of “het volmaakte” (1 Korinthiërs 13:10), want **in de hemel is er geen hoop of geloof** maar zekerheid. En zonder hoop kan het geloof niet staande blijven en daarom moeten die twee altijd slaan op de aardse toestand van de kerk. Bij de wederkomst van de Heer Jezus verdwijnen geloof en hoop. Enkel de liefde zal doorgaan tot in de hemel want die is eeuwig (vers 8), zoals God Zelf. God IS immers liefde (1 Johannes 4:7). [2]

Met “het volmaakte” wordt een toestand begrepen waarin de volwassen gelovige vaste spijs tot zich neemt:

“Want een ieder, die de melk deelachtig is, die is onervaren in het woord der gerechtigheid; want hij is een **kind**. Maar voor de **volmaakten** is de **vaste spijs**” (Hebreeën 5:13-14)

“Want wij kennen ten dele, en wij profeteren ten dele; Doch wanneer het **volmaakte** zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten dele is, te niet gedaan worden. Toen ik een **kind** was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overlegde ik als een kind; maar wanneer ik een **man** geworden ben, zo heb ik te niet gedaan hetgeen van een kind was” (1 Korinthiërs 13:9-11).

Een broeder schreef me dit:

“In de laatste dagen staat Christus en Zijn liefde niet in het middelpunt van de geloofsbeleving! De mens staat dan centraal met zijn eigenliefde. De gelovige van de laatste dagen wil genieten. Hij wil geestelijke entertainment. Hij wil in vervoering gebracht worden. Hij wil wonderen en tekenen zien. Hij wil ervaren. Hij wil gezichten zien. Hij wil het mysterie en de fabels, die zijn hart kunnen bevredigen. Zo wil de massa in de laatste dagen haar godsdienst hebben: ‘krachten, tekenen en wonderen en fabels’”. [3]

Artikels die verband houden met de Pinksteramnesticie:

De aflopende pinksteramnesticie: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/pinksterdwaling.pdf>.

De tijd van bijzondere gaven liep af: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/genezingsgave.pdf>.

Tekengaven niet voor vandaag: http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Markus16_17-18.pdf.

Lees ook:

Zijn er nog profeten vandaag? <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/profetenVandaag.pdf>.

Zijn er nog apostelen vandaag? <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/hoeveelApostelen.pdf>.

Referenties:

[1] Uit “De Heilige Geest die in ons woont” door A. van de Kammer - Uit het Woord der Waarheid, 24ste jaargang 1968-1969, blz. 31-32.

[2] Joe Florence Sr, <http://www.users.on.net/~joeflorence/pente1.html> (link niet meer actief). Vertaald hier: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/pinksterdwaling.pdf>.

[3] <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/1Kor13.pdf>.

[4] <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/genezingsgave.pdf>.